

imidlertid ikke ligefrem. Han var dog imod, at der gjordes noget paa den Maade for at hidføre fredelige Forhold. Ja, den Indvending møder man ſaa tit, men lige over for den maa man gøre opmærksom paa, at det ikke er nok, at hver enkelt ſiger: „Jeg ønsker det, jeg vil det;“ men alle de enkelte maa ſlutte ſig ſammen og virke i Forening, — ſaa forſt bliver der nogen Alvor deri. Det er ikke engang nok, at vi i vort lille Fædreland ſlutte os ſammen, nej, vi maa ſlutte os ſammen med dem, der i andre Lande virke for den ſamme Sag; og netop derfor er det, at dette Udvalg ſkulde være et Led i den ſtore almindelige Fredsbevægelse; det er under dette Synspunkt, at det maa ſes. Jeg tror, at det ærede Medlem er for beſteden, naar han mener, at vi ikke ere i Stand til at bidrage noget til Afſlutningen af vedvarende Boldgiftstraktater, ikke en Gang i Forening med de to andre nordiſke Riger. Naar det ærede Medlem havde ſagt „jeg“, ſkulde jeg ikke have modsagt ham; men naar vi ſamlede ſlutte os om denne Opgave, tror jeg, at vi kunne gøre det. Jeg har ſet, hvorledes Afſendinge fra de amerikaniſke Stater have lagt Grunden til et Bærk, ſom jeg tror, vi ſkulle ſe kronet med Held til næſte Foraar, nemlig Afſlutningen af vedvarende Boldgiftstraktater mellem alle de amerikaniſke Stater. Saa brugte det ærede Medlem det Udtryk, ſom jeg tror, han har laant fra en ſtor tyſk Statsmand, der er gaaet af for nogen Tid ſiden, at naar Krigen udbryder, ophøre alle Traktater. Det er noget, jeg tit har hørt, navnlig af dem, ſom modarbejde mig, men hvis det ærede Medlem vil ſtudere Folkeretten lidt nærmere, vil han vide, at det er en ſtor Miſforſtaaelse, idet der ikke alene er en Mængde Trakter, ſom blive beſtaaende endogſaa mellem de krigsførende Lande, men ogſaa Traktater, der forſt træde i Kraft, naar Krigen bryder ud. — Det, der egentlig laa paa Bunden af det ærede Medlems Udtalelſer, var, at man ſkulde ſlaa ſig til No med, hvad den højtærede Udenrigsminiſter har ſvaret den 30te Oktober. Ja, hans Svar var velvilligt ganſke i Almindelighed, men det var efter min Mening ikke ſaa tilfredsſtillende, at man kan ſlaa ſig til No dermed. Det væſentligſte af hans Svar findes i Tidenden Sp. 437, hvor der ſtaar, „at Regeringen efter Omſtændighederne ved enhver Leilighed ſkal viſe ſig redebon, ikke alene til at fremkomme med Forſlag til Boldgift, men endogſaa til udeſra, fra andre Magter at modtage ſaadanne Forſlag til ſlige Afgørelſer“, dog under viſſe Forudſætninger, ſom jeg ikke her ſkal nævne. Men

den ærede Miniſter ſagde ikke et Ord om vedvarende Boldgiftstraktater, og det er netop derpaa, Eftertrykket hviler. Jeg tror, at et Udvalg ſom dette vil kunne komme til at gøre meget gode og vigtige Forarbejder i den Retning, ſom vi her arbejde for, og jeg ſkal derfor meget indtrængende opfordre det høje Ting til at ſtemme for Forſlaget. Og hvis nogen af det ærede Medlems Meningsſæller ſkulde føle ſig beſværede, fordi et Medlem, der hører til et andet politiſt Parti end jeg, har udtalt ſig imod det, vil jeg kun minde om, at da der i det norſke Storthing i Marts Maaned blev vedtaget en Adreſſe til Kongen, der gik i en lignende Retning, var der 89, der ſtemte for og kun 24 imod det, og at der af de 89, der ſtemte for det, var mange, der hørte til Højrepartiet.

Berg: Jeg vil paa det varmeste anbefale det høje Ting at ſtemme for dette Forſlag til en Beſlutning. Jeg nærer det Haab, at det Udvalg, der kommer til at behandle denne Sag, vil kunne og, lad mig ſige, vil ville udvide de Forſlag, det maatte fremkomme med til os, til ogſaa at omfatte Spørgsmaalet om Neutralitetstraktater mellem de tre nordiſke Lande. Det har undret mig ſærligt, at det ærede Medlem fra Byngby (Roſen) juſt paa denne Maade anbefalede alle ſine Meningsſæller at ſtemme mod dette Forſlag, alſaa paa Forhaand at afviſe enhver indgaaende Behandling af det Spørgsmaal, her omhandles, jeg ſiger juſt paa en ſaadan Maade, at vi maa ſaa det Indtryk, at han iſølge ſælles Aftale med ſine Kolleger her ſtaar ſom deres Ordfører. Naar de Herrer ſige: Det ville vi alleſammen, vi ville alleſammen opnaa vedvarende Boldgiftstraktater, vi ere fredelige ſtemte alle, men vi ville bare ikke have noget at gøre med det, for det hjælper ikke, hvad vi ſige, ſaa spørger jeg de Herrer, hvor kan det være, at de mene, at vi ere i Grunden ret ſtore, naar der er Tale om Krigsspørgsmaal, men at vi ere ſaa umaadelig ſmaa, at vi maa gaa i os ſelv af Skamfuldhed, naar der er Tale om at jævne Stridighederne ad Fredsvejen? Jeg kan ikke ſaa diſſe to Ting til at forlige ſig ſammen; eller ſkulde man her i dette Land være i den Grad bange for at behandle det Spørgsmaal at ſaa Stridigheder afgjorte ad Fredsvejen, ſaa bange for at tage det under Overvejelse, at man fra forſt af, allerede paa det forſte Stadium mener eller er bange for, at jo mere man behandlede dette Spørgsmaal, jo mere grundig, alſidig og dybtgaaende det Spørgsmaal behandlede, deſtærkere vil Stemningen her i Landet vokſe